

Tisztelt Duda Elnök Úr!

Tisztelt Agata Asszony!

Hölgyeim és Uraim!

Szent II. János Pál pápa első magyarországi útján így beszélt rólunk, magyarokról és lengyelekről: *„a lengyelek és a magyarok unokatestvérek, és ez az igazság, ez a szinte családi kapcsolat többször bebizonyosodott a történelem különböző pillanataiban.”*

A lengyel-magyar barátság annyira beleivódott a két nép életébe, hogy amikor a 20. század egyik legjelentősebb személyisége, térségünk büszkesége, Krisztus földi helytartója eljött hozzánk, nem hagyhatta ki, hogy a közöttünk lévő mély kapcsolatról szóljon.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Mi, magyarok rokontalan nép vagyunk Európa közepén. Keletről jöttünk, de nyugaton leltünk hazára, szellemi és fizikai otthonra. Nyelvünket mások nem ismerik, nem is hasonlít más nyelvekéhez.

Csak az értheti, aki ezt anyanyelvként kapja ajándékba, vagy aki van olyan rátermett, hogy megbirkózzon megtanulásával.

Ez a rokontalanság néha átoknak, néha áldásnak bizonyult. Általa tanultuk meg, hogy csak magunkra számíthatunk, hogy nem szabad várunk másokra. Így ismertük fel, hogy nemzeti létünk és kultúránk csak számunkra fontos, hogy értékeink csak nekünk kedvesek, és nem várhatjuk, hogy más őrizze, más védje vagy más gyarapítsa helyettünk.

De mégis, bár az árvaság megedz, azért meg is próbálja az embert. Ilyenkor jutnak eszünkbe a lengyelek. Hogy rokontalanságunk sosem jelentett igazi magányt, az többnyire a lengyeleknek volt köszönhető. Ők töltötték és töltik be mind a mai napig az űrt, amelyet mindig is éreztünk magunk körül. Ők jelentik számunkra, hogy mégsem vagyunk egyedül, hogy mégis tudunk kikre számítani, hogy nem kell a szabadságot egyedül őriznünk, mert a lengyelekben méltó és hű társra találtunk.

Bár sosem ugyanazt az utat jártuk, de hasonlóan haladtunk. Volt, hogy együtt küzdöttünk törökkel, tatárral, volt, hogy egyszerre nyomtak minket Keletről is és Nyugatról is, volt, hogy feláldoztuk életünket a másik szabadságáért, volt, hogy akkor is támasza maradtunk a másinak, amikor ellenkező irányba sodródtunk. A szükségben sem engedték el egymást, sőt, mintha akkor sokkal jobban tartottuk volna a másikat. Kitartóan, ahogy csak tőlünk telt, bátran, ahogy testvérekhez illik.

Sokszor úgy tekintettünk egymásra, mintha magunkat látnánk. Csodáltuk egymás állhatatosságát és szabadságszeretetét, hitét és tartását. Mindannyian védjük Európát vérünkkel és gazdagítottuk egyedülálló kulturális értékeinkkel. Azt, hogy mit jelent áldozatot hozni hitért, értékekért, hazáért és Európáért, tőlünk jobban talán senki sem tudja. Az újrakezdés nemzete, a szabadság népe, a kereszténység védőbástyája, buzgó a hitben és vitéz a harcban – ezek mindkét népről egyaránt elmondhatók.

A hasonló sors, nemzeti tartás és küzdőszellem mellett barátságunk titka még az is lehet, hogy közös szentek átimádkozott élete egyesített minket szívben és lélekben.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

A két nép szabadon vállalt ezeréves barátságára nem vethet árnyékot semmi, nem szakíthatja szét semmi, nem törheti meg semmi. Mert ez nemcsak ország és ország, nemzet és nemzet között áll fenn, hanem közösségekről közösségekre, emberről, emberre adódik át.

Felejtheti-e Lengyelország, hogy patrónái magyar királylányok? Felejtheti-e Magyarország, hogy legnagyobb hadvezére lengyel szabadságharcos? Felejthetjük-e, hogy egymás szabadságküzdelseiben véreztünk? Felejthetjük-e az 1848-as lengyel légiót vagy a lengyel szabadságküzdelmek magyar önkénteseit? Felejthetjük-e Henryk Sławik és id. Antal József ezrek életét megmentő barátságát? Felejthetjük-e az egymásért való kiállást 1956-ban? Én úgy vélem, soha. Mi, magyarok biztos, hogy nem fogjuk.

A magyar-lengyel barátság számunkra nem mítosz, hanem megélt valóság, nem a történelem egyes epizódjaira vonatkozik, hanem átszövi életünket, és nem csupán akkor érvényes, ha közös érdekegyezés mutatkozik közöttünk, hanem állandó és jelenvaló

tény. Nem aktuális közéleti együttműködéstől vagy együtt nem működéstől függ. Annál mélyebb. Épp ezért tönkre se teheti politikai ármány vagy ellenségképzés.

Duda elnök úr személyes példájával és munkájával olyan virágzó időszakát teremtette meg a magyar-lengyel kapcsolatoknak, amelyek még jobban erősítették a már amúgy is szoros viszonyt. Köszönöm, Elnök Úr, hogy ismét eljött közénk, Öröm együtt ünnepelni népeink páratlan barátságát.

Tisztelt Elnök Úr!

Tisztelt Agata Asszony!

Hölgyeim és Uraim!

Biztosíthatom Önöket, a magyarok a lengyelekre, mint igaz barátokra tekintenek. A mai ünnepi alkalommal, emellett teszek hitet én is.

Isten áldja Lengyelországot! Isten áldja Magyarországot! Isten tartsa meg barátságunkat!